

[Ministeren for offentlige arbejder]

tet, at det har været med til at bestyrke mig i den antagelse, jeg har, at det er et økonomisk bærekraftigt projekt, for ellers ville så mange stærke og dygtige kapitalhavere ikke uindbudt melde sig for at komme først og få lov til at være med. Men der er ingen af dem, der i deres planer over for mig har skitseret den mulighed, som hr. Dohrmann her antyder. Jeg skal ikke kunne vide, om det kommer, men det er ikke særlig sandsynligt, og alle de arbejder, der har ligget forud for debatten i dag, tyder ikke på, at det vil være muligt. Men kommer det, vil det naturligvis blive taget med i betragtning med stor interesse. Hr. Dohrmann ved fra den dag, da hans partis forslag om privat finansiering af denne faste forbindelse var til behandling her i folketinget, hvordan regeringspartierne stiller sig til dette.

Men så fremturede hr. Dohrmann på ny med spørgsmålet om splid i regeringen, og hvis det nu skal være hr. Dohrmanns fornøjelse i dag, så siger jeg værsgo, det må hr. Dohrmann selvfølgelig selv om. Jeg kan kun gentage, at redegørelsen er regeringens redegørelse. Selvfølgelig vil vi benytte – og det svar har hr. Dohrmann måske krav på – et flertal, som der måtte være, naturligvis forudsat, at dette flertal omfatter regeringens egne partier, uden dem kan det jo sådan set heller ikke skaffes, men det er klart, at regeringen vil benytte det.

Må jeg ikke klart erklære, at jeg og det parti, jeg er medlem af og repræsenterer i regeringen, er heller ikke klar til at sætte projektet i gang i dag, fordi der er meget nødvendige undersøgelser, som jeg tidligere har omtalt, og som der er redegjort for i papiret, der er meget betydelige undersøgelser, der endnu forestår, og derfor ville det under ingen omstændigheder være muligt at skaffe det flertal i dag.

Men når undersøgelsesarbejdet er tilendebragt, og det tager jeg gerne hovedansvaret for, for det ansvar falder automatisk på mig, således at det vil være på plads ca. til den tid, som det er lovet, så vil grundlaget forhåbentlig være sådan, at der kan komme denne endelige stillingtagen, som hr. Dohrmann efterlyser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 156:

Forslag til lov om ophævelse af lov om anlæg af en bro over Store Bælt.

Af Bilgrav-Nielsen (RV) m.fl.

(Fremsat 17/2 83).

Sammen med denne sag foretoges den næste sag på dagsordenen, nemlig:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 77:

Forslag til folketingsbeslutning om iværksættelse af 1. etape af sammenlægning af bil- og baneoverfarten på Store Bælt.

Af Bilgrav-Nielsen (RV) m.fl.

(Fremsat 17/2 83).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg er vis på, at hr. Bilgrav-Nielsen og de øvrige forslagsstillere til lovforslag nr. L 156 og beslutningsforslag nr. B 77 ikke vil tage mig og eventuelle ordførere det ilde op, hvis jeg/vi efter den debat, vi lige nu har haft, behandler disse forslag, der nu er på dagsordenen, ret kort og summarisk, fordi det meste af, hvad der kunne siges, ville være gentagelser. Det er altså ikke af mangel på respekt for de tanker, de overvejelser og det arbejde, som har ligget bag fremsættelsen af disse forslag.

Med hensyn til lovforslag nr. L 156 er der jo ikke andet at sige, end at det kan regeringen kun afvise, eftersom vi netop for folketinget har forelagt en redegørelse, i hvilken vi i enighed erklærer os som tilhængere af en sådan fast forbindelse. Skal der ske ændringer i den lov, når undersøgelsesfasen er til ende, må vi drøfte det til den tid, men end så længe er der ikke noget vundet for nogen ved at skride til en ophævelse af 1973-loven. Det vil hverken fremme eller skade den ene interesse eller det andet formål, så det ville der ikke være nogen som helst grund til at gøre, og det må vi afvise.

Jeg må også afvise det forslag, som findes i B 77 om iværksættelse af 1. etape af sam-